

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Passera a soudců JUDr. Michala Mazance a Mgr. Davida Hipšra v právní věci žalobce: **R. Ď.**, zastoupeného JUDr. Janem Zůbkem, advokátem se sídlem Radhoštská 1942/2, Praha 3, proti žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**, se sídlem U Jezu 642/2a, Liberec 2, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 3. 2013, čj. OD 148/13-5/67.1/13041/St, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, ze dne 9. 12. 2013, čj. 59 A 43/2013 – 31,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

1. Rozhodnutím ze dne 21. 12. 2012, zn. MUCL/26204/2012, Městský úřad Česká Lípa, Oddělení dopravně správních agend a přestupků, zamítl námitky žalobce proti záznamu bodů v registru řidičů ke dni 6. 4. 2012.

2. Žalovaný zamítl odvolání žalobce rozhodnutím ze dne 22. 3. 2013, čj. OD 148/13-5/67.1/13041/St.

II.

3. Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, který ji rozsudkem ze dne 9. 12. 2013, čj. 59 A 43/2013 – 31, zamítl. Rozsudek krajského soudu je, stejně jako všechna dále citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, dostupný na www.nssoud.cz a soud na něj na tomto místě pro stručnost zcela odkazuje.

III.

4. Žalobce (stěžovatel) brojil proti rozsudku krajského soudu kasační stížností z důvodů, které podřadil § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

5. Rozhodnutím Magistrátu hl. m. Prahy ze dne 26. 11. 2010 byl stěžovatel uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 22 odst. 1 písm. e) bod 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů. Za tento přestupek se podle přílohy zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění účinném ke dni nabytí právní moci rozhodnutí o přestupku, zaznamenávalo do registru řidičů 7 bodů. S účinností od 1. 8. 2011 se však počet bodů za tento přestupek snížil na 4 body.

6. Stěžovatel byl přesvědčen, že uvedenou změnu v bodovém hodnocení je třeba zohlednit na základě zásady retroaktivity *in bonam partem*. Poukázal přitom na čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“), na čl. 7 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (č. 209/1992 Sb., dále jen „Úmluva“), na čl. 15 odst. 1 věta třetí Mezinárodního paktu o občanských a politických právech, na čl. 49 odst. 1 věta třetí Listiny základních práv Evropské unie a na judikaturu Ústavního soudu (nález ze dne 11. 7. 2007, sp. zn. II. ÚS 192/05) a Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“; rozsudek velkého senátu ze dne 17. 9. 2009, Scoppola proti Itálii, č. stížnosti 10249/03, a rozsudek ze dne 2. 9. 1998, Lauko proti Slovensku, č. stížnosti 26138/95). V oblasti správního trestání je třeba v případě změny právní úpravy postupovat podle pozdější právní úpravy, pokud je pro pachatele příznivější.

7. Dosažení 12 bodů v registru řidičů je správním deliktem *sui generis* a z toho vyplývající ztráta řidičského oprávnění má trestní povahu (rozsudek ESLP ze dne 23. 9. 1998, Malige proti Francii, č. stížnosti 27812/95, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, čj. 5 As 39/2010 – 76, č. 2145/2010 Sb. NSS, a rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 16. 1. 2009, čj. 30 Ca 174/2008 – 25, č. 1950/2009 Sb. NSS). V rámci bodového systému se tedy uplatní všechny zásady aplikovatelné ve správním trestání (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2010, čj. 1 As 41/2010 – 106). Podle stěžovatele jsou o sankční povaze bodového systému přesvědčeni i veřejný ochránce práv a dále odborník v oblasti správního práva P. M.. Skutková podstata správního deliktu spočívá v tom, že se řidič dopustí několika jednání, která jsou v souhrnu ohodnocena 12 body. Závažnost jednotlivých závadných jednání odpovídá počtu udělených bodů. Zákonodárce vyjadřuje bodovým hodnocením, jakou kombinaci jednání považuje za natolik závažnou, že odůvodňuje odebrání řidičského oprávnění na dobu jednoho roku. Zároveň určuje, jaká jednání nejsou natolik závažná, aby mohla vést ke ztrátě řidičského oprávnění. Skutečnost, zda jednání řidiče dosáhla závažnosti odůvodňující ztrátu řidičského oprávnění, je proto třeba posoudit na základě aktuální právní úpravy, pokud je pro řidiče příznivější. Nelze proto přihlížet k bodům uděleným za jednání, které bylo z bodového systému vypuštěno, ani k bodům, které převyšují bodovou hodnotu jednání

podle stávajícího znění přílohy k zákonu o silničním provozu. Pokud se řidič nedopustil jednání, která jsou ve svém souhrnu ohodnocena 12 body, není smysluplné jej zbavovat řidičského oprávnění. V této souvislosti stěžovatel citoval z článků JUDr. Madleňákové, JUDr. Práškové a ze zprávy o šetření veřejného ochránce práv. Uzavřel, že pokud došlo během řízení o námitkách ke zmírnění bodového postihu, správní orgán je povinen takovou skutečnost zohlednit.

8. Na tomto závěru podle stěžovatele nic nemění ani přechodné ustanovení zákona č. 133/2011 Sb., kterým se mění zákon č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony (dále jen „zákon č. 133/2011 Sb.“). Toto přechodné ustanovení může mít vliv na procesní ustanovení, nikoliv na hmotněprávní úpravu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, čj. 6 A 126/2002 – 27, č. 461/2005 Sb. NSS). V posuzované věci je proto třeba vycházet přímo z čl. 40 odst. 6 Listiny.

9. Krajský soud podle stěžovatele bez bližšího odůvodnění a řádného vypořádání žalobních argumentů dovodil, že záznam bodů je nutno vztahovat k zákonu účinnému ke dni uložení blokové pokuty nebo ke dni nabytí právní moci rozhodnutí o přestupku ve smyslu § 123b odst. 2 zákona o silničním provozu. Výklad krajského soudu by *ad absurdum* znamenal, že by nebylo možné přezkoumat soulad záznamu bodů s pozdějším zákonem, i kdyby byla aplikace dřívějšího zákona v příkrém rozporu s čl. 40 odst. 6 Listiny, resp. čl. 7 odst. 1 Úmluvy. Takový závěr není ústavně konformní. Soudy jsou povinny chránit základní práva a svobody bez ohledu na text podústavních předpisů, tj. i v případě, kdy jim zákon zdánlivě nedává možnost aplikovat jiné právní normy. Navíc v daném případě nebrání aplikaci zásady retroaktivity *in bonam partem* žádné podústavní předpisy. Stěžovatel uzavřel, že napadený rozsudek je nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů (nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1995, sp. zn. III. ÚS 84/94, a ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, čj. 2 Afs 24/2005 – 44, č. 689/2005 Sb. NSS). S argumenty stěžovatele se řádně nevypořádaly ani správní orgány, krajský soud byl proto povinen zrušit jejich rozhodnutí.

10. Dále stěžovatel namítl, že krajský soud nesprávně právně posoudil tvrzené porušení zásady *ne bis in idem*. Odebrání řidičského oprávnění kvůli dosažení 12 bodů v registru řidičů představuje nepřipustné druhé potrestání. V této souvislosti stěžovatel odkázal na čl. 4 odst. 1 Protokolu č. 7 k Úmluvě a rozsudek ESLP ze dne 10. 2. 2009, Zolotukhin proti Rusku, č. stížnosti 14939/03, podle kterého je totožnost skutku jediným kritériem určujícím zda se jedná o tentýž trestný čin. V posuzovaném případě jsou body zaznamenány na základě stejných skutkových okolností týkajících se téhož obviněného neoddělitelně spojených v místě a čase, jako rozhodnutí o přestupku. Předmětem řízení o námitkách je postih řidiče za skutky, které již byly předmětem řízení trestní povahy. K odebrání řidičského oprávnění dochází na základě skutků, za které již byl řidič potrestán v přestupkovém řízení. Sankce proto představuje porušení zásady *ne bis in idem* (srov. rozsudek ESLP ze dne 16. 6. 2009, Ruotsalainen proti Finsku, č. stížnosti 13079/03).

11. Pokud by v rozhodnutí o přestupku bylo uvedeno, že je řidiči připsán i příslušný počet bodů, nemuselo by se jednat o porušení zásady *ne bis in idem*. Body však nejsou řidiči přiděleny v rámci stejného řízení, kdy je projednáván přestupek.

12. Odkaz krajského soudu na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2009, čj. 2 As 19/2009 – 93, a rozsudek čj. 30 Ca 174/2008 – 25, byl podle stěžovatele nepřipadný, protože tato rozhodnutí byla vydána dříve, než ESLP rozhodl ve věci Zolotukhin. K těmto rozsudkům proto nelze přihlížet. Obdobně nebyla namíste citace rozsudku čj. 30 Ca 174/2008 – 25 poukazující na zpřísnění trestu podle trestního zákoníku. Ke zvýšení trestu nebezpečnému recidivistovi totiž dochází během jediného řízení, zatímco v posuzované věci se jedná o dvě řízení. V trestní věci by daná situace vypadala tak, že pachatel by byl uložen trest a následně by bylo zahájeno další trestní řízení, v němž by bylo rozhodnuto o dalším trestu, který by byl uložen za opakované spáchání trestného činu. Takový závěr by však byl ústavně nekonformní.

13. Závěrem stěžovatel popsal, jaké sankce mu byly v souhrnu uloženy za přestupky, které se projevily v jeho bodovém hodnocení. Podle stěžovatele je opětovné odebrání řidičského oprávnění v rozporu se zásadou přiměřenosti. Závěr krajského soudu, že tento následek vyplývá přímo ze zákona, proto nelze uvažovat o jeho (ne)přiměřenosti, byl nesprávný. Soud opomněl, že zásada přiměřenosti je ústavním principem, který se neuplatňuje pouze při posuzování přiměřenosti trestní sankce. Stěžovatel uzavřel, že ani v tomto směru se krajský soud nevypořádal se žalobními argumenty, zejména nevysvětlil, proč nelze v dané věci aplikovat závěry rozsudku Zolotukhin. Napadený rozsudek je proto nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů.

IV.

14. Žalovaný uvedl, že se krajský soud zabýval otázkou možného porušení zásady *ne bis in idem* a neshledal její porušení. Soud se řádně vypořádal s argumenty stěžovatele, správně věc posoudil a dospěl ke shodným závěrům jako žalovaný. Podle žalovaného byl ve věci dodržen postup podle zákona o silničním provozu.

V.

15. Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

16. Kasační stížnost není důvodná.

17. Nejprve se soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů. Její důvodnost by totiž mohla představovat překážku posouzení ostatních kasačních námitek. Nepřezkoumatelnost je ostatně vadou natolik závažnou, že se jí soud musí zabývat z úřední povinnosti i kdyby ji stěžovatel nenamítl (§ 109 odst. 4 s. ř. s.).

18. Nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí je v judikatuře Nejvyššího správního soudu hojně řešena (viz např. rozsudky ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003 – 75, ze dne 29. 7. 2004, čj. 4 As 5/2003 – 52, ze dne 18. 10. 2005, čj. 1 Afs 135/2004 – 73, č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, čj. 2 Afs 24/2005 – 44, č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 25. 5. 2006, čj. 2 Afs 154/2005 – 245, nebo ze dne 17. 1. 2008, čj. 5 As 29/2007 – 64). Rozhodnutí soudu je třeba považovat za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, pokud např. není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při

naplňování zásady volného hodnocení důkazů nebo při utváření právního závěru, proč soud považoval žalobní námitky za liché či mylné, proč neshledal důvodnou žalobní argumentaci, nebo proč podřadil daný skutkový stav pod určitou právní normu. O nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů se jedná rovněž v případě, kdy soud opomněl vypořádat některou z uplatněných žalobních námitek nebo jeho odůvodnění obsahuje pasáže citované z jiného rozhodnutí, které se týkalo skutkově i právně odlišné věci, aniž by rozvedlo způsob aplikace závěrů vyslovených v takovém rozhodnutí na posuzovaný případ.

19. Stěžovatel namítl nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku, protože krajský soud blíže nevysvětlil, proč má být hodnocen soulad záznamu bodů v registru řidičů s právní úpravou účinnou ke dni uložení blokové pokuty, resp. ke dni nabytí právní moci rozhodnutí o přestupku. Podle stěžovatele se soud řádně nevypořádal s žalobními argumenty.

20. Námitka nebyla důvodná. Krajský soud v napadeném rozsudku nejprve odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu a ESLP týkající se bodového systému. Dále uvedl, že nezpochybňuje stěžovatelem zmiňovanou právní úpravu a zásady trestání, které se vztahují i na správní trestání, ale nemůže se ztotožnit se závěry, které stěžovatel z těchto východisek dovodil. S odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu pak krajský soud vymezil rozsah přezkumu záznamu bodů v registru řidičů v řízení o námitkách. Z § 123b odst. 2 zákona o silničním provozu dovodil, že záznam bodů do registru řidičů je administrativním opatřením, ke kterému dochází zásadně ke dni uložení blokové pokuty nebo ke dni nabytí právní moci rozhodnutí o přestupku. Přezkoumává-li správní orgán správnost záznamu bodů v řízení o námitkách, činí tak ke dni uložení blokové pokuty, resp. ke dni nabytí právní moci rozhodnutí o přestupku. Správní orgán v tomto řízení již nově nerozhoduje, „netrestá“, proto nemůže počet bodů revidovat kvůli pozdějšímu příznivějšímu bodovému hodnocení jednání řidiče. Na podporu svého tvrzení krajský soud poukázal na důvodovou zprávu k zákonu č. 133/2011 Sb., ze které nevyplývá úmysl zákonodárce „amnestovat“ zaznamenané body v registru řidičů. Ostatně, nedostatek amnestijního úmyslu zákonodárce odráží i přechodné ustanovení tohoto zákona (čl. II bod 1). Správní orgány tedy správně přezkoumaly záznam bodů v rozsahu vymezeném judikaturou Nejvyššího správního soudu a stěžovatel nikterak nezpochybnil skutková zjištění, ze kterých správní orgány vycházely.

21. Toto odůvodnění z hlediska přezkoumatelnosti obstálo. Krajský soud srozumitelně a logicky zdůvodnil, že přezkum záznamu bodů v registru řidičů je třeba provést ke dni nabytí právní moci rozhodnutí o přestupku a z rozsudku jsou zřejmé úvahy, které vedly soud k uvedenému závěru. Těžiště stěžovatelovy žalobní argumentace spočívalo v tom, že ztráta řidičského oprávnění, která je důsledkem dosažení 12 bodů v registru řidičů, je sankcí trestní povahy, a v řízení o námitkách je proto třeba s ohledem na zásady správního trestání „přepočítat“ zaznamenané body v souladu s aktuální (tj. v době řízení o námitkách účinnou) právní úpravou. Tento výchozí předpoklad žalobních námitek krajský soud vyvrátil závěrem, že systém bodového hodnocení řidiče je administrativním nástrojem, který je automatickým zákoným důsledkem zákonem vymezených rozhodnutí. Správní orgán v řízení o námitkách znovu nerozhoduje, „netrestá“, a rozsah přezkumu záznamu bodů do registru řidičů je značně omezený (viz rozsudek ze dne 6. 8. 2009, čj. 9 As 96/2008 – 44). Hodnocení krajského soudu, které se opíralo o uzavřený argumentační systém,

nebylo kompatibilní s žalobní argumentací, krajský soud proto nebyl povinen vyjádřit se konkrétně, podrobně a jednotlivě ke všem žalobním námitkám a odkazům. Není porušením práva na spravedlivý proces, pokud „*obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.*“ (nález Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68). Zmíněný „*vlastní ucelený argumentační systém*“ byl v napadeném rozsudku obsažen a srozumitelně vysvětlil, proč nelze *ex post* „přepočítat“ body zaznamenané v registru řidičů.

22. Dále stěžovatel namítl, že se s jeho argumenty nevypořádaly ani správní orgány. Z obsahu spisu krajského soudu vyplynulo, že stěžovatel uplatnil námitku nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí i v žalobě. Krajský soud se s ní řádně vypořádal a uzavřel, že rozhodnutí správních orgánů z hlediska přezkoumatelnosti obstála. Stěžovatel se v kasační stížnosti vymezil proti přezkoumatelnosti správních rozhodnutí, ale nijak nebrojil proti závěrům krajského soudu, které o ní pojednaly. Nevymezil tak kasační body, v jejichž rámci by Nejvyšší správní soud mohl přezkoumat uvedený závěr krajského soudu.

23. Podle stěžovatele bylo dalším důvodem nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku to, že se krajský soud nevypořádal s argumenty uvedenými v žalobě a nevysvětlil, proč nelze v posuzované věci aplikovat závěry rozsudku ESLP ve věci Zolotukhin.

24. Ani tato námitka nebyla důvodná. Krajský soud uvedl, že z judikatury Nejvyššího správního soudu a ESLP nelze dovodit, že by bodové hodnocení bylo v rozporu se zásadou *ne bis in idem*. Krajský soud souhlasil s obecnými tezemi stěžovatele, ale upozornil, že záznam bodů nelze považovat za „ukládání trestu“. Jedná se pouze o konečný zákonem předvídaný postup správního orgánu v důsledku dosažení 12 bodů (viz rozsudky čj. 2 As 19/2009 – 93 a čj. 30 Ca 174/2008 – 25). Soud konstatoval, že stěžovatel pozbyl řidičské oprávnění nikoliv za jednání spočívající v „opomenutí podání žádosti o vrácení řidičského oprávnění“ a překročení povolené rychlosti, jak se snažil dovodit ve světle judikatury ESLP, nýbrž pouze v důsledku dosažení 12 bodů v registru řidičů. Tedy proto, že se opakovaně dopustil porušení povinností při provozu na pozemních komunikacích.

25. Krajský soud se tak řádně zabýval žalobní námitkou porušení zásady zákazu dvojího trestání a srozumitelně vysvětlil, proč nesouhlasil s argumentací stěžovatele. Podle krajského soudu je odnětí řidičského oprávnění důsledkem dosažení 12 bodů v registru řidičů, tj. opakovaného porušení povinností při provozu na pozemních komunikacích, nikoliv další sankcí za předchozí jednotlivé protiprávní jednání. Jakkoliv krajský soud výslovně nepracoval s rozsudkem ve věci Zolotukhin, z odůvodnění je patrné, že jej nepovažoval za relevantní, protože vyloučil, že by byla dána (rozsudkem Zolotukhin předvídaná) totožnost skutku. Nejvyšší správní soud proto neshledal napadený rozsudek nepřezkoumatelným ani v tomto ohledu.

26. Stěžovatel zpochybnil i případnost odkazů krajského soudu na rozsudky kasačního soudu čj. 2 As 19/2009 – 93 a čj. 30 Ca 174/2008 – 25, protože byly vydány před rozhodnutím ESLP ve věci Zolotukhin. V tomto ohledu kasační soud připomíná, že rozsudek čj. 30 Ca 174/2008 – 25 byl vydán dne 16. 1. 2009, rozsudek čj. 2 As 19/2009 – 93

dne 10. 12. 2009, a rozsudek ve věci Zolotukhin dne 10. 2. 2009. Uvedená námitka je tedy ve vztahu k rozsudku čj. 2 As 19/2009 – 93 lichá, protože byl vydán 10 měsíců po rozhodnutí ve věci Zolotukhin. Co do neaplikovatelnosti tohoto rozsudku v posuzované věci stěžovatel jinou námitku neuplatnil. Ve vztahu k rozsudku čj. 30 Ca 174/2008 – 25 pak lze stěžovateli přisvědčit, že byl vydán před rozhodnutím ve věci Zolotukhin, tato skutečnost však sama o sobě neznámá, že by jeho závěry nebyly nadále použitelné. Věcnou argumentaci, která by zpochybnila aplikovatelnost uvedeného rozsudku v dané věci, stěžovatel nepředestřel. Řízení o kasační stížnosti je ovládáno dispoziční zásadou a je to především stěžovatel, kdo určuje rozsah přezkumu (srov. rozsudek rozšířeného senátu ze dne 24. 8. 2010, čj. 4 As 3/2008 – 78, č. 2162/2011 Sb. NSS).

27. Podle stěžovatele nebyl případný ani odkaz krajského soudu na ustanovení trestního zákoníku týkající se zpřísnění trestu pro recidivu. V trestním řízení se trest zvyšuje během jednoho řízení, zatímco v posuzované věci se jedná o různá řízení. Kasační soud neshledal důvodnou ani tuto námitku. V případě řízení o přestupku a záznamu bodů do registru řidičů se totiž nejedná o dvě řízení, kdy v jednom by byla řidiči uložena pokuta za dopravní přestupek a v druhém by mu byly zaznamenány body. Záznam příslušného počtu bodů do registru řidičů se neprovádí v žádném zvláštním řízení (srov. § 123b zákona o silničním provozu), jedná se o automatický zákonný důsledek protiprávních jednání vymezených v příloze téhož zákona. Obdobné platí i ve vztahu k pozbytí řidičského oprávnění při dosažení 12 bodů v registru řidičů. Správní orgán v takovém případě pouze oznámí řidiči dosažení 12 bodů a vyzve jej k odevzdání řidičského průkazu do 5 pracovních dnů ode dne doručení oznámení. Řidič pozbývá řidičské oprávnění uplynutím 5 pracovních dnů ode dne doručení oznámení (§ 123c odst. 3 zákona o silničním provozu). Řízení probíhá teprve na základě námitek, pokud řidič nesouhlasí s již provedeným záznamem bodů v registru řidičů (viz § 123f zákona o silničním provozu). V tomto řízení však správní orgán znovu „nerozhoduje“ o záznamu bodů, pouze ověřuje, zda již provedený záznam byl proveden v souladu se zákonem. Zkoumá, zda pro záznam bodů existuje způsobilý podklad, zda byl záznam proveden v souladu s tímto podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá bodovému hodnocení uvedenému v příloze k zákonu o silničním provozu (viz rozsudek čj. 9 As 96/2008 – 44).

28. Závěrem kasační stížnosti stěžovatel nesouhlasil s názorem krajského soudu, že ztráta řidičského oprávnění je následkem vyplývajícím přímo ze zákona, proto není možné posoudit, zda je přiměřený, či nikoliv. Podle stěžovatele je zásada přiměřenosti jedním z ústavních principů a neuplatňuje se pouze u posuzování přiměřenosti trestní sankce. K této námitce Nejvyšší správní soud předně uvádí, že v žalobě stěžovatel uplatnil námitku nepřiměřenosti ve zcela obecné a nekonkrétní rovině. Omezil se pouze na tvrzení, že *„následek dvou překročení rychlosti a opomenutí podat si formální žádost o vrácení řidičského oprávnění, který spočívá nemožnosti řídit motorová vozidla po dobu 26 měsíců a povinnosti uhradit pokutu v celkové výši 30.000 Kč, je v rozporu se zásadou přiměřenosti.“* Stěžovatel nevysvětlil, z jakého důvodu považuje důsledky svých protiprávních jednání za nepřiměřené. Za takové situace nejsou ani stížní výtky namístě. Podle kasačního soudu míra obecnosti odůvodnění napadeného rozsudku v tomto ohledu odpovídala míře obecnosti a nekonkrétnosti žalobního tvrzení. Pro úplnost lze doplnit, že předmětem přezkumu v posuzované věci je řízení o námitkách proti záznamu bodů do registru řidičů, nikoliv řízení o jednotlivých přestupcích, za které byl stěžovatel trestán. Tato řízení jsou z hlediska jejich předmětu samostatná a námitky, které v nich lze uplatňovat, je třeba

důsledně odlišovat (srov. např. rozsudky ze dne 2. 8. 2012, čj. 3 As 66/2012 – 32, a ze dne 24. 8. 2010, čj. 5 As 39/2010 – 76). Soud v tomto řízení nemohl posuzovat, zda sankce za jednotlivé přestupky byly přiměřené. Ve vztahu k samotnému pozbytí řidičského oprávnění v důsledku dosažení 12 bodů lze podotknout, že toto opatření jako důsledek opakovaného páchání přestupků na úseku silničního provozu nelze považovat za opatření, které by se přičilo požadavku přiměřenosti. Z hlediska naplnění své preventivní a represivní funkce je naopak možné označit je za vhodné.

29. Pro úplnost kasační soud doplňuje, že převážnou část kasační stížnosti tvořily námitky, které byly v identické podobě uplatněny v žalobě. Je třeba zdůraznit, že kasační stížnost je opravným prostředkem proti rozhodnutí krajského soudu a tedy i stížní námitky, jimiž se soud zabývá (§ 103 odst. 1 s. ř. s.), se odvíjejí od tvrzeného pochybení krajského soudu. Stěžovatel je proto povinen v kasační stížnosti uvést jím spatřované důvody nezákonnosti rozhodnutí krajského soudu. K účinnému zpochybnění právního názoru krajského soudu nepostačuje pouhé zopakování žalobních tvrzení, resp. námitek (viz např. rozsudky ze dne 30. 6. 2010, čj. 8 Afs 4/2010 – 142, ze dne 22. 1. 2007, čj. 8 Afs 55/2005 – 74, nebo ze dne 26. 10. 2007, čj. 8 Afs 106/2006 – 58).

30. Nejvyšší správní soud neshledal napadený rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelným ani nezákonným, proto kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

31. O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně 16. prosince 2014

JUDr. Jan Passer
předseda senátu